

Како време све више и више пролази након преминућа „највећег сина наших народа и народности“ и како све више и више бледе филмске траке о „херојској патриотској борби“ Титових партизана у којима иначе Бата Живојиновић решава судбину Другог светског рата таманећи читаве армије „домаћих квислинга“ (али првенствено оних са кокардом на шајкачи или шубари), есесоваца и осталих окупатора и то са само једним оквиром муниције у шмајсеру истина о правом карактеру те борбе на подручјима тзв. Неовисне државе Хрватске полако али сигурно документовано угледава светло дана домаће знанствене повести. Тако нпр. испливавава на површину архивска грађа која потврђује (до сада само „четничку пропаганду из иностранства“) о отвореној и систематско-стратешкој сарадњи хрватских усташа и Брозових партизана, тј. о хрватско-хрватској „црно-црвеној“ анти-српској сарадњи. У овом конкретном случају који бисмо укратко елаборирали ради се о документованој сарадњи усташа и партизана на простору Гацке долине.

Гачка долина као и читав Гацка област је добила назив по реци Гацкој, а простирала се од Медака преко Госпића и Горског Котара, па све до Српских Моравица на северу недалеко од границе са Словенијом, тј. Крањском. На овом простору су се налазиле италијанске, усташке, партизанско-комунистичке и четничке („Динарска четничка дивизија“ под командом бившег попа, а ратног војводе Момчила Ђујића) војне формације. Партизани са совјетским војним ознакама су током читавог ратног периода покушавали војним ударима герилског типа да преотму ову зону од четника Динарске дивизије, али им то није полазило за руком и због тога што се локално српско (већинско) становништво углавном опредељавало за четнике, а не за партизана, а један од круцијалних разлога за овакво престројавање је била и видљива сарадња партизана са кољачима Срба – хрватским усташама, као и чињеница да су партизански одреди комунистичког тзв. „Главног штаба Хрватске“ својим понашањем на терену учествовали у геноцидној политици усташког Загреба према локалним Србима. Управо на овим просторима је и дошло за време Другог светског рата до отворене и недвосмислене сарадње усташа и партизана, а један од класичних примера је случај са сарадњом на терену између два рођена брата Хрвата – Иве Рукавине, команданта „Главног штаба Хрватске“ и Јуце Рукавине, команданта најзлогласније усташке бојне формације – „Црне легије“ (извор: Мане Пешут, књига *Револуција у Лици*, стр. 181-217. Мане Пешут је био командант батаљона „Динарске четничке дивизије“. Након рата је емигрирао у Немачку где је написао споменуту књигу која је историјски извор првог реда, с обзиром на то да ју је писао очевидац. Пешут је у Немачкој уређивао часопис

Бели орлови

).

О каквој конкретној војној сарадњи на терену се у овом случају радило говори споменути извор из прве руке казујући да су комунистичке формације повучене на „народни збор“ у село Кунић и то у тренутку када 1.500 усташко-кољачких црнокошуљаша продире преко Кордуна и Лике. Дакле, у тренутку када један рођени брат Хрват продире са својим кољачима да затре све што је Српско колико се то може у датом моменту, у том истом тренутку други брат Хрват уместо да брани народ од покоља своје војне формације повлачи са правца продора формација другог брата на конферентисање! Дакле, они који би требало да бране народ од покоља уместо да то и раде иду на сеоска политичка посела!

Ево шта конкретно пише о овом догађају Мане Пешут:

„И док су, партизански хероји, играли коло и веселили се, дотле су усташе несметано вршиле свој крвави пир. Колики је био плен, лов на Србе, видело се најбоље по врсти убијања. Плен је био толики, да усташе нису имале времена по њиховом урођеном принципу, жртве најпре садистички мучити а потом убијати, већ су само пресецали вратове. Највећи злочин почињен је у Тржићу и Примишљу, а потом у Вељуну и Перјасици. Многе жртве, које нису одмах умрле, превезене су воловском упрегом на четничку територију у Плашки, где им је указана прва помоћ. За цело време покоља није испале ни једна партизанска пушка на усташе“.

Ово сведочење многоме подсећа на случај „Крагујевачког октобра“ из 1941. године када су партизанске јединице буквално шенлучиле у оближњем селу Дивостину за време стрељања цивилног становништва од стране Немаца уз комунистичко образложење сељацима из Дивостина да онај ко није са њима јесте против њих!

Међутим, овде није и крај приче о два брата Хрвата из обитељи Рукавина (колико још има оваквих прича о национално-братској сарадњи усташа и партизана показате време). Наиме, постоји и сведочење капетана Илије Поповића, који је био официр америчке обавештајне службе познате као ОСС а који је био послат као обавештајна веза у партизанске јединице за време Конференције у Техерану новембра 1943. године (да се подсетимо да су Савезници у оквиру антифашистичке коалиције на овој конференцији која је трајала од 28. новембра до 1. децембра признали покрет Јосипа Броза Тита као савезнички и антифашистички под притиском Стаљина). Овај амерички официр је својим рођеним очима видео усташког заповедника Јуцу Рукавину у статусу госта на гозби у једном штабу партизанских бојовника и то баш у време заседања у Техерану на којем се

Пише: Владислав Б. Сотировић
петак, 20 новембар 2009 16:12

између осталог решавала и судбина послератне Југославије. Том приликом је политички комесар дотичног партизанског одреда позвао и капетана Илију Поповића на вечеру и са тог гозбеног догађаја остало је следеће сведочење овог америчког обавештајног официра:

„Дошао сам у једну кућу и за столом видео како седе двојица усташа (поручници) и мајор Рукавина (исто усташа). Тај мајор Рукавина имао је на себи немачко одело и гвоздени крст. Ја сам онда комесару рекао: ‘Нисам дошао у Југославију да седим и једем са крвопијама које су убијале српски народ. Ја сам дошао да се против њих борим’. Четири пута сам улазио у Југославију и никада нисам видео да су се партизани борили против Немаца. Из Југославије сам изнео много рањеника у Италију и сваки ми је казао да његове ране нису од непријатеља него: ‘Моје су ране од мојега брата’“ (ово сведочење америчког капетана Илије Поповића је штампано у часопису *Погледи*, Крагујевац, бр. 74, 11. јануар 1991).

На директну сарадњу партизана и усташа на простору НДХ указује и израђена мапа усташких злочина над српским становништвом од стране Богдана Л. Болте који у својој књизи *Грачачка четничка бригада 1941-1945: прилог историји народног равногорског покрета*, Сиднеј, Аустралија, 1987, 507 страница, на страницама 205. и 206. дословце пише следеће:

„Ми знамо, да тамо где су биле четничке јединице у јужној Лици, или ма где, усташе нису могли убити ни једног Србина путем масовног покоља. А тамо, где су били партизани, и то са својим јаким снагама, као што су их имали у средњој Лици и Крбави, у срезу удбинском и кореничком, усташе су у тамошњим српским селима несметано вршили покоље током рата, као што су и 1941. г. Доказано је да је партијска партизанска команда Хрватске у лето и јесен 1942. г. намерно склањала партизанске јединице из српских села у томе делу Лике, да отвори пут усташама, да у њима изврше покољ“.

На исти закључак о партизанско-усташкој сарадњи на просторима читаве НДХ нас наводи и још једна мапа под насловом „Покољи Срба у Југославији (април 1941–август 1942)“ а која је штампана у књизи: Кнежевић Л. Радоје и Живан, *Слобода или смрт*, приватно издање писца, Сијетл, САД, 1981, страница 44.

Нова немачка документа из немачких архива о сарадњи партизана и усташа у борби против Дангићевих четника (мајор Јездимир Дангић је био командант четничких

Пише: Владислав Б. Сотировић
петак, 20 новембар 2009 16:12

јединица „Југословенске војске у Отаџбини“ у Источној Босни и Херцеговини до априла 1942, где је првенствено штитио српски народ од усташких покоља, када је заробљен од стране Немаца и послат у логор Стриј у Пољској) објављена су 2005. у београдском стручном часопису „Војноисторијском гласнику“ и то у приказу књиге немачког историчара Клауса Шмидера *Партизански рат у Југославији 1941-1944*. У приказу се на једном месту, поред осталог, дословце каже да је на слом четничких јединица Јездимира Дангића „утицала тактичка сарадња између усташа и партизана почетком априла 1942, која је трајала око две недеље. У том периоду су усташе два пута испоручиле муницију партизанима“ (цитат преузет из књиге:

Равногорска омладина у рату 1941 – 1945. Сећања и казивања

, група аутора, књига друга, Београд 2008, Војна штампарија Београд, страница 332).

На крају, ево и једног документа из домаћих архива који недвосмислено указује на директну фузију партизана и усташа. Ради се, наиме, о наређењу Врховног штаба тзв. „Народноослободилачке војске и Партизанских јединица“ као строго поверљива депеша заведена под бројем 785 од дана 25. јула 1943. Део наређења који је за нас у овом тренутку релевантан гласи:

„Да што пре ухватите везу са усташима другом Дрекалом, који је упућен из главног штаба Усташког у Загребу. Он обилази она места у којима се налазе усташке јединице и пропагира односно наређује фузију усташа и партизана...а у вези добивених инструкција из Загреба. До сада је обишао све усташке јединице које се налазе у Приморју, а као најзадње обишао је Имотски. После састанка у Имотском отишао је јавно у Западни део Имотског среза по селима: Студеници, Аржано, Ловрено и Чиста, да би са њима утврдио детаље. Са њим сарађује Боглић усташки стожерник из Омиша, као и већина фратора Фрањеваца, који за његов рачун воде најжешћу пропаганду у том правцу. Ови подаци примљени су од друга пуковника А. Јовановића, као потпуно тачни достављају вам се ради оријентације. У вези овога ступите одмах у везу са другом Дрекалом и уколико то нијесте учинили у вези раније издатих инструкција отпочећете на тој бази организацију „У-2“ територије“ (цитат преузет из већ споменуте књиге: *Равногорска омладина у рату 1941 – 1945...*, страница 336).

Уместо закључка, предлажемо релевантним државним и научним органима и институцијама Остатака Србије (али по могућству и Хрватске и Босне и Херцеговине) да предузме следеће конкретно-оперативне радње у циљу стварања објективне слике ко је био ко и ко се борио против кога и зашто на просторима бивше Југославије у Другом светском рату:

· Да се формира компетентна морално-зnanствена „Комисија за утврђивање пуне истине о учешћу југословенских народа и народности и војно-политичких формација у Другом светском рату“ а која би имала следеће задатке:

1. да проверава аутентичност и валидност већ објављених докуметата чија садржина одудара од до сада званичних титоистичких уџбеника и лектире о Другом светском рату у Југославији (укључујући и проверу аутентичности и валидности докумената наведених у овом тексту као и до сада објављиваних званичних „партизанских“ докумената о „Народноослободилачкој борби“ у по разноразним *Зборницима НОБ-е*),

2. да проналази нова и објављује до сада необјављена а постојећа аутентична документа из домаћих и иностраних архива која одударају од повеснице Другог светског рата у Југославији зацртане у оквирима морално-политичке линије *Сабраних дела Јосипа Броза Тита* (and company),

3. да се након реализације прве и друге тачке, уколико је то потребно, приступи ре-писању, тј. ревизији, досадашње титоистичке историографије.

· Да се, уколико Комисија докаже да је то потребно а на основу испуњавања задатака из наведених горњих тачака, на омотницама партизанских филмова Вељка Булајића (and company) који се налазе у слободној продаји, као и на корицама досадашње школске и националне лектире о Југославији у Другом светском рату из времена радничког самоуправљања, а на основу законског акта који би се донео, обавезно налази јасно уочљива налепница са натписом „Научна фантастика“ по угледу на стандарде Европске уније по питању продаје цигарета („Опасно по живот“) и алкохола („Употребом овог производа ризикујете сопствени и живот своје околине“).

· Да у гореспоменуту државно-зnanствену Комисију не уђе ниједан члан из садашње државне „Комисије“ за (не)проналажење гробног места посмртних остатака Драже Михаиловића обзиром да су доказали неефикасност свога рада (да ли из моралних, стручних, техничко-материјалних или неких других разлога није нам познато).

· Да се, уколико се горње тачке покажу као релевантне, формира државна „Комисија за

Сарадна партизана и усташа и ревизија новије националне повеснице

Пише: Владислав Б. Сотировић
петак, 20 новембар 2009 16:12

одузимање имовине и привилегија сарадника окупатора и њихових квислинга“ која би преиспитала све случајеве уживалаца материјалних, моралних, финансијских и имовинских државних бенефиција након 1945. до данас бивших званичних припадника тзв. НОВЈ и њихових директних потомака. На овај начин прикупљена материјално-финансијска средства би се могла уплатити у државни „Фонд за повраћај српског етнографског простора“, а који је између осталог изгубљен и на основу партизанске сарадње са усташама (ако се она документовано и докаже).